

cích státních. Z toho plyne, že v předpisu § 212 plat. zák. nelze spatřovati normu, ukládající povinnost aplikovati na samosprávné zaměstnance analogicky procesní (kompetenční) ustanovení, obsažená v předpisech plat. zák. a platná pro zaměstnance státní.

Dále stížnost dovozuje, že ani soukromou službu, zvláště když nepředcházela bezprostředně před vstupem do služby v samosprávě, ani prozatimní službu u obce P. v délce necelého 1½ roku nelze považovati za takové zvláštní okolnosti, které by mohly býti předpokladem započtení pro zvýšení služného podle § 142 odst. 3 plat. zák.

K tomu jest uvést, že v § 142 odst. 3 plat. zák. není podrobněji určeno, které okolnosti může úřad uznati za zvláštní okolnosti, jež mohou odůvodniti započtení určitého období pro zvýšení služného. Po názoru nss-u jest jimi rozuměti skutečnosti, jež jen mimořádně se naskytují a jsou takové závažnosti, že mohou býti důvodem, aby v konkrétním případě mohl býti opuštěn princip, plynoucí z odst. 1 § 142 plat. zák., že není nároku na zápočet jinaké doby pro postup do vyšších požitků, než doby služby legionářské a služební doby, jež podle plat. zákona samého je důvodem ke zvýšení služebních požitků (na př. § 8 odst. 6, § 15 odst. 2, § 17 odst. 5, § 31 odst. 1, § 40, § 44, § 61 a j.).

Úsudek o tom, jsou-li okolnosti toho kterého konkrétního případu takovými »zvláštními okolnostmi« v uvedeném smyslu zákona, jest výsledkem hodnocení skutkových okolností, jde tedy o úsudek skutkový, jež nss může přezkoumati jen v mezích předpisu § 6 odst. 2 zák. o ss, totiž jen v tom rozsahu, zda úsudek ten nespočívá na skutkové podstatě, zjištěné neúplně nebo se zanedbáním podstatných náležitostí řízení, nebo zda závěr ze zjištěných skutkových premis úřadem učiněný je podle zásad logického myšlení možný. Žal. úřad vyvodil svůj úsudek, že v daném případě jsou závažné okolnosti, odůvodňující zápočet předchozí služby pro zvýšení služného, z toho, že Jan F. vykazuje víceletou praxi účtářskou a revisní praxi samosprávnou. Že by toto zjištění odporovalo spisům, nebo že by spočívalo na řízení vadně provedeném, stížnost nevytýká a nss neshledal, že by pak nahoře uvedený úsudek úřadu, z těchto skutkových zjištění vyvozený, byl logicky nemožný, nss rovněž neshledal. — — —

Č. 12.238.

Policejní věci: **Není předpokladem vyhoštění podle odst. 5 § 2 zák. č. 88/1871 ř. z., aby osoba, o niž jde, náležela k některému druhu osob, uvedených v § 1 lit. a) až d) cit. zák.**

(Nález ze dne 28. prosince 1935 č. 13.180/34.)

V ě c: Karel a Alžběta L. v P. proti zemskému úřadu v Praze o vypovězení z republiky.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezy okresního úřadu v Čes. Krumlově z 27. dubna 1933 byli Karel a Alžběta L. na základě ustanovení § 2 odst. 5 zák.

z 27. července 1871 č. 88 ř. z. vyhoštění navždy jako obtížní cizinci z území Československé republiky. — Zemský úřad v Praze rozhodnutím z 15. listopadu 1933 nevyhověl odvoláním, podaným proti uvedeným nálezům okr. úřadu, a potvrdil je z těchto důvodů: St-lé nemají v žádné obci na území tohoto státu ležící domovského práva a prokazují německou státní příslušnost. Tím je splněna subjektivní podmínka vyhoštění st-lů. Pokud pak se objektivní stránky vyhoštění týká, dospěl rozhodující úřad na základě skutečností bezpečně zjištěných řízením předcházejícím vyhoštění k úsudku, že další pobyt st-lů na zdejším státním území nelze z příčin veřejného pořádku a bezpečnosti připustiti. Konaným úředním šetřením a doznáním st-lů bylo zjištěno, že se st-lé zabývali za svého pobytu na území Československé republiky kolportáží různých brožur a knih náboženského obsahu, aniž měli k tomu zvláštní povolení. Tuto zjištěnou okolnost také plně potvrdili st-lé ve svých odvoláních. Paragrafem 23 odst. 1 zák. ze 17. prosince 1862 č. 6 ř. z., platným v době vydání vyhošťovacích výměrů, byla tato kolportáž tiskovin bez zvláštního povolení bezpečnostních úřadů zakázána. Zemský úřad, aniž by se zabýval otázkou trestnosti této činnosti st-lů, došel, přihlížeje ke shora uvedeným skutečnostem, k závěru, že st-lé za svého pobytu na území Českoslov. republiky zabývali se činností, která byla zákonným předpisem, platným na zdejším státním území, zakázána, a že tudíž důsledně nedbali tohoto zákonného předpisu. Protože každé opomíjení platných zákonných norem, vydaných a sloužících veřejnému dobru, ohrožuje, ba i ruší veřejný pořádek a bezpečnost ve státě, dospěl rozhodující úřad k úsudku, že další pobyt st-lů na zdejším státním území jeví se následkem toho neslučitelným s obecným zájmem na zachování veřejného pořádku a bezpečnosti ve státě, a proto potvrdil v celém rozsahu výměry okr. úřadu, jimiž byli st-lé navždy z celého území Československé republiky vyhoštěni. Vzhledem k výše řečenému neuznal žal. úřad za potřebné zabývat se námitkami odvolání, že kolportáž byla podle § 23 tisk. zák. trpěna a že státní zastupitelství nestíhají vůbec této kolportáže, ježto tyto tvrzené okolnosti jsou pro úvahu o přípustnosti této kolportáže zcela nerozhodné. Ostatní námitky odvolání st-lů označil žal. úřad jako pro zjištění předpokladů pro vyhoštění st-lů zcela nerozhodné.

O stížnosti, podané na tato rozhodnutí, uvážil nss toto:

Podle § 2 odst. 5 zák. z 27. července 1871 č. 88 ř. z. osoby, které v zemích, kde tento zákon platí, nemají domovského práva, mohou býti i z celého tohoto území vyhoštěny, jeví-li se jejich pobyt zde z ohledů na veřejný pořádek neb bezpečnost nepřipustným. Zákon rozlišuje tento případ vyhoštění cizince zcela přesně od vyhoštění podle odst. 1 a 2 cit. paragrafu a připouští je zcela všeobecně, aniž stanoví jiných předpokladů, než že pobyt cizincův v území, kde tento zákon platí, je neslučitelný s obecným zájmem na zachování veř. pořádku a bezpečnosti. Tím, co bylo řečeno, je prokázána nesprávnost právního názoru, na kterém je stížnost zbudována, vycházejíc z toho, že ustanovení § 2 odst. 5 zák. č. 88/1871 ř. z. lze použiti jen proti osobám, náležejícím k některému druhu osob, uvedených v § 1 cit. zák. pod lit. a)—d). Pro názor hájený stížností neposkytuje znění tohoto zákona opory, jak je

patrně i ze znění jeho § 2 odst. 5, jež, počínajíc slovy »Mimo to«, zřejmě odlišuje případ, na který se tento odstavec vztahuje, od případů řešených v předcházejících odstavcích. Za tohoto stavu věci spatřuje stížnost neprávem vadnost řízení v tom, že nebylo provedeno řízení v tom směru, zda st-lé jsou osobami uvedenými v § 1 zák. č. 88/71 ř. z. pod lit. a)—d). — — — —

Č. 12.239.

Policejní věci: I. * Ustanovení předposledního odstavce min. nař. č. 198/1857 ř. z., že při určení policejního trestu nelze uložit trest vyšší, než nejnižší trest, který by za podobný přestupek bylo uložit soudem podle trestního zákona, nelze použít při stanovení trestu na přestupky podle druhého odstavce čl. 3 zák. č. 125/1927 Sb. — II. Ke skutkové podstatě přestupků podle 2. odst. čl. 3 org. zák. č. 125/1927 Sb. se nevyžaduje vydání určitého úředního příkazu neb zákazu.

(Nález ze dne 28. prosince 1935 č. 14.422/34.)

V ě c: Dr. Julius B. v P. proti zemskému úřadu v Praze o policejní přestupek.

V ý r o k: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

D ů v o d y: Nálezem policejního komisařství v Praze II. z 5. února 1932 byl st-l uznán vinným přestupkem čl. 3 odst. 2 zák. ze 14. července 1927 č. 125 Sb., jehož se dopustil tím, že se dne 5. února 1932 zúčastnil na Václavském náměstí nedovolené demonstrace komunistů a vykřikoval společně s jinými demonstranty různá hesla, jako »Pryč s imperialistickou válkou«, »My chceme mír«, a tímto jednáním ohrožoval veřejný pokoj a pořádek, a byl odsouzen k trestu vězení v trvání 7 dnů.

Zemský úřad v Praze rozhodnutím z 28. února 1934 nevyhověl odvolání podanému proti uvedenému trestnímu nálezu, vysloviv, že skutková podstata přestupku kladeného st-li za vinu je prokázána seznáním stráže a svědeckou výpovědí vrch. polic. rady Josefa Š. Zároveň pozměnil žal. úřad výrok o trestu potud, že se trest, na jehož způsobu a výši se nic nemění, podkládá trestní sankcí čl. 3 odst. 1 zák. č. 125/27 Sb. Dále uvedl žal. úřad, že vývody odvolání, popírající pravdivost žalobních údajů a namítající možnost omylu, jsou vyvráceny bezpečnou výpovědí svědka shora uvedeného, o jejíž pravdivosti nemá odvolací úřad důvodů pochybovati již s ohledem na to, že se zjištění skutkové podstaty tímto svědkem stalo při výkonu jeho služby, tedy za okolností, kdy je povinen objektivně posuzovati vše, co do tohoto oboru spadá. Výpovědi svědků vedených st-lem nepovažuje žal. úřad za tak přesvědčivé, aby mohl z nich nabýti odlišné představy o pravém stavu věci jednak proto, že nejsou zcela určitými, jednak i z toho důvodu, že osoby je činící jsou téhož smýšlení jako st-l, a že tudíž u nich nelze důvodně předpokládati úplnou nepředpojatost ve věci. Pokud jde o trest, shledal jej žal. úřad ve způsobu a výši určené úřadem I. stolice za přiměřený okolnostem případu. Dále uvedl žal. úřad, že vyměření trestu se in concreto stalo